

KONST

En kraftfull natur

Naturens kraft och dess förmåga till återfödelse är temat för Brantevikskonstnären Emma Karp Lundströms första utställning i Trelleborg.

■ Emma Karp Lundström är mest känd för att i tolv år ha gjort de mastodontstora äppeltavlorna på höstens äppelmarknad i Kivik. Konstverken, skapade av 40 000 färskas äpplen spetsade på spik, brukar hinna ses av runt 100 000 människor innan de förstörs av naturliga processer.

Just naturliga processer genomsyrar även Emmas akvarellkonst, som nu visas på Parken. Naturens cykler, kretsloppet mellan födelse och död, förmåga till läkande och transformering fascinerar den 50-åriga konstnären.

– Jag försöker hitta naturens kraft eller energi, utan att låta allt för flummig, säger hon.

Från början var Emma inriktad på grafik, och jagade ett allt mer brutalt och vilt uttryck. Men de kemikalier hon experimenterade med gjorde henne så

Inga äppeltavlor, men väl akvareller, har Emma Karp Lundström tagit med sig till Trelleborgssalen.

FOTO: HANNA FOLKEMARK-ELLBORG

småningom sjuk. Under hela tio år var hon tvungen att lägga ner sitt konstnärliga skapande.

– Kroppen blev rädd för konst, beskriver hon. Jag blev vettskrämd av att vara förgiftad, och avskydde konsten. Samtidigt som

jag hela tiden längtade tillbaka.

Äppeltavlorna – och på senare år även några av potatis – blev hennes eget sätt att "återfödvas." För tre år sedan började hon med akvareller. Men det krävde, som hon uttrycker det, att

själen fick lugna sig först.

– När jag började med konst tyckte jag att akvarell var det töntigaste på jorden! utbrister Emma. Med sitt subtila, ödmjuka uttryck så var det så långt ifrån det jag ville göra som man kunde komma.

Hennes angreppssätt har blivit att föra in element från grafiken i akvarellkonsten. För att få till de rätta, utflutna ytorna målar hon med starka pigment, fixerar färgerna lagom mycket med hårtork och släpar sedan hela papperet till duschen. Alla verken på utställningen – som Emma har parallellt med en i Lunds domkyrka och en på Rügen – har duschat flera gånger.

– Roligt att hitta ett uttryck som ingen annan har, tycker konstnären. Och jag känner mig hemma i att inte helt kunna styra processerna.

LARS THULIN

FAKTA

Emma Karp Lundström

● Akvareller på Parken, Trelleborg, Norregatan 46-48. Pågår till 16 september. Vernissage i Söderslättis konstförenings regi 25 augusti, 10-13.

KRÖNIKA

Konsten att dirigera en blåsorkester

Tycker Ni att det verkar knepigt att dirigera en blåsorkester? Äsch, det är en baggis!

Japp, efter att ha varit gästdirigent för Trelleborgs Musikår vid en av sommarens stadsparkskonserter är det Albert Hall nästa för min del. London Symphony Orchestra lär vara intresserade. Av att ge mig en "restraining order", vilket jag tror är nåt slags ordensmedalj.

Inte för att skryta, men vi repade bara en enda gång. Mer verkade inte TMK klara, eftersom hornsektionen tycktes drabbas av sådan extas att de så när ramlade av stolarna. Rodnande kinder och förtjusta fniss bland trumpetare och klarinettister avslöjade att närvaron av ett sådant fullblodsproffs som jag gjorde dem lite förlägna.

Låten fick jag välja själv, fritt ur musikhistorien. Så länge den var en marsch, gick i dur och hade funnits på musikårens repertoar i åtminstone 50 år.

Jag vet vad ni tänker: John Philip Sousas pampiga "Liberty Bell" från 1893. Den har ju ändå använts, säger ni, vid installationen av tre amerikanska presidenter: Clinton, Bush JR och Obama. Förvisso, men mest känd är den ändå som Monty Pythons signatur.

Jag vet inte vad ni brukar känna när ni står framför en fullt utvecklad blåsorkester med dirigentpinnen i hand; men i mitt fall måste jag erkänna att det var en smula nervositet. Jag menar, tänk om de gör som jag viftar?

Men efter att ha lyckats räkna in orkestern – i hyfsat rätt tempo – visade de sig självgående. Sådan tyngd hade min auktoritet att musikerna instinktivt följde minsta vink utan att ens lyfta blicken mot mig. Vilket får en att undra lite vad ordinarie dirigenten egentligen gör.

Det slutade i triumf – och på rätt ställe, till och med. Nå, föga visste jag att triumfen strax skulle bytas i sin förgrämliga motsats. Min fru filmade nämligen hela spektaklet, med en sådan där bullig videokamera som folk hade innan forskarna upptäckte att man kan filma med en vanlig mobiltelefon.

Medan vi njöt en segerglass efter konserten tittade jag faktiskt lite på inspelningen. Det såg helt på riktigt ut.

Dagen därpå åkte vi på semester, kameran följde med och första bästa chans jag hade spelade jag in en spännande dokumentär om Astrid Lindgrens värld – rakt över inspelningen från Trelleborgs stadspark.

Över detta har jag grämt mig som man grämer sig efter att ha kommit hem lite glad i hatten en kväll, och möblerat om hela huset på det mest trivsamma vis – bara för att komma på att man befinner sig i fel hus.

Så om det finns någon barmhärtig människa därute med en bild, eller en aldrig så sekundkort film av min debut – och samtida final – som dirigent vid konserten den 2 juli, hör av er! Ni kommer att bli rikligt belönade. Det är, minst, värt er vikt i TANNyckelringar.

Låt mig också rikta ett speciellt tack till den dam som efteråt häpet utbrast "du dirigerade orkestern på riktigt, eller hur?"

Nåja, jag räknade i alla fall in dem. I hyfsat rätt tempo.

lars.thulin@trelleborgsallehanda.se

RECENSION

Kapten Röd.

Tagen kapten i Malmö

Malmöfestivalen 23.8

Kapten Röd, Stora scenen, Stortorget

■ Stjärnorna finns här och Kapten Röd är en av dem. Publiken skriker rakt ut när den långa, gängliga reggaestjärnan antrar scenen. Och hade han inte haft en mikrofon i handen så hade han nog skrikit med dem.

Kapten Röd är röd. Tagen av att få spela på Malmöfestivalens största scen.

Han hoppar, studsar och dansar sig igenom gamla och nya hits från skivorna "Stjärnorna finns här" och "Fläcken som aldrig går bort". Mikrofonen är lika ofta vänd mot publiken som mot kaptenens läppar och det mäktiga "Ribbit Boom Band" dundrar på i bakgrunden.

På rungande göteborgska berättar han om sin kärlek till Malmö, sin kärlek till reggaen, sin kärlek till sina medmusiker, sin kärlek till Malmöfestivalen, sin kärlek till publiken.

"Kan han inte sluta babbla och börja sjunga någon gång" utbrister en irriterad äldre man bakom mig.

Långsamt går det, men han jobbar sig igenom hit efter hit. Plötsligt dansar Promoe in på scenen för duetten "Bua!" och publiken buar under ledning av reggae-profilerna ut Fredrik Reinfeldt och resten av Sveriges politiker.

Lyriken är betydande i Kapten Röds musik. Han är verklig och han sjunger hjärtat ur sig för det han tror på. Men när det blir för mycket runt omkring så missas lätt slagkraftigheten i låttexterna.

De långa mellansnacken är ofta överflödiga. Dessutom tar basen redan från början över ljudbilden så hårt så att kaptenens stämma knappt hörs.

När musikerna tystnar och kaptenen får utrymme att sjunga ut så kommer rysningarna. Och när bandet drar på och Kapten Röd behåller micken för sig själv så är det riktigt bra.

Han berättar om de två asylsökande barnen som blev tagna i Seved häromdagen av gränspoliserna. Säger att hans hjärta gråter, dedikerar låtar. Säger "vad fan, Malmö". Vagar känna.

Och där ligger hans styrka. I känslorna som får komma fram genom musiken. Som i hans hyllning till sina bortgångna vänner och medmusiker i "Saknade vänner".

General Knas hinner också upp på scenen och en svängig version av "Trasig" får avsluta kaptenens framträdande. Vid det här laget så regnar det hysteriskt, men publiken är för upptagen med att sjunga med för att märka det.

Kapten Röd är bra, inget snack om saken. Men jag håller ändå med den irriterade mannen. Jag skulle önska att kaptenen hade litat mer på sin musik – för den talar bra för sig själv.

LINDA NIHLEN